సరైన అల్లుడు

టెంపోరావ్

ఆమె కారు పోనిస్తోంది. పక్కనే అతడు కూర్చున్నాడు, కొంతసేపు వాళ్ళు మాట్లాడుకోలేదు. ఒక నిర్జన ప్రదేశంలో ఆమె కారు ఆపింది. అతడివంక నవ్వుతూ చూసింది.

“రామ్!” అందామె.

అతడు ఓరగా ఆమె కేసి చూశాడు.

“రాణీ!” అన్నాడతను.

ఇద్దరూ దిగారు. రోడ్డునుంచి కొంచెం దూరం నడిచి గడ్డినేలమీద కూర్చున్నారు. చుట్టూ ప్రశాంతంగావుంది. అక్కడక్కడ తాడిచెట్లు, చింతచెట్లు కనిపిస్తున్నాయి. సూర్యుడు అస్తమించాడు. కాని ఇంకా చీకటి పడలేదు.

“రామ్, నువ్వు వచ్చి నాన్నతో మాట్లాడు” అందామె.

“ఆయినంటే నాకెందుకో భయం!” అన్నాడతను.

రాణి నవ్వింది. అతడి చేయి పట్టుకొని నిమిరింది.

"నాన్నను గురించి పత్రికల్లో చాలా చదివివుంటావు. అందుకే భయపడ్తున్నావు. కాని నాన్న చాలా మంచి వాడు."

"ఇరవై నాలుగ్గంటలూ ఆయనతో ఉంటావు...."

"రాంగ్ రామ్! నాన్నతో నేను రోజూ అరగంట సేపేనా ఉండను" అందామె.

ఆమెవైపు అతడు ఆశ్చర్యంగా చూశాడు.

"నాన్న యెప్పుడూ తన పనిలో మునిగివుంటాడు. ఆయన యింటికొచ్చేసరికి నేను నిద్రపోతూ వుంటాను. నేను లేచే లోపల నాన్న వెళ్ళిపోతాడు?"

"సెలవుల్లో?"

"నాన్నకు సెలవులుండవు. అనేకమందికి సెలవులిచ్చే నాన్న తను ఎన్నడూ లీవు తీసుకోడు. జ్వరం వచ్చినా యింట్లో ఉండడు. డాక్టరు తనని ఆఫీసుకొచ్చే చూస్తాడని చెప్పి వెళ్ళిపోతాడు."

"గ్రేట్ మేన్! ఏకాగ్రతతో ఆయన పనిచేస్తున్నారు. అందుకే ఆయన ప్రచురించే దినపత్రిక భారతి దేశంలో విశేషంగా అమ్ముడవుతోంది" అన్నాడు రామ శేషగిరిరావు.

"ఆఫీసులో వున్నా నాన్న ఫోన్ చేసి నాతో రోజుకి కనీసం 20 సార్లు మాట్లాడతాడు. ఎక్కువసేపు మాట్లాడడు" అందామె.

"నీమీద నీ తండ్రికంత ప్రేమ."

"అమ్మ చనిపోయి ఐదేళ్ళు దాటింది. నాన్న కోటీశ్వరుడు. ఈ లోకంలో ఎందరో స్త్రీలు ఆయన్ని పెళ్ళాడానికి ఒప్పుకొనేవారు. కాని నాన్న పెళ్ళాడలేదు."

అతడామె వైపు నవ్వుతూ చూశాడు. రాణీ బాగా

తండ్రి పోలిక! కోల మొహం. పెద్ద కళ్ళు. తీర్చిదిద్దిన ముక్కు!

"రాణి, నాన్నగారితో నువ్వే మాట్లాడ కూడదూ?" అడిగాడతను.

" నేను చెప్తాను. నువ్వు కూడా రావాలి. ఆయనతో మాట్లాడాలి!"

"అలాగే వస్తాను."

"ఈ ఆదివారం ఒక అమెరికన్ ఫామిలీకి నాన్న యింట్లో డిన్నర్ యిస్తున్నాడు. డిన్నర్ పదింటికి వుండొచ్చు. వాళ్ళు ఎనిమిదింటికి వస్తారు. నువ్వు 6-30 కి రా. నాన్నతో మాట్లాడొచ్చు," అందామె.

"వస్తాను," అన్నాడతను.

ఆదివారంనాడు సరిగ్గా ఆరున్నరకి అతడు ఆమె ఇంటికి ఆటోలో చేరుకున్నాడు. మెయిన్ గేటు బయట ఆటోను ఆపి అతడు దిగాడు. గేటు ముందు యిద్దరు గూర్ఖాలు వున్నారు. వాళ్ళ చేతుల్లో తుపాకీలు వున్నాయి.

రామ శేషగిరిరావు గేటు ముందు నిలబడి లోపలకు చూశాడు. దూరంలో మూడంతస్తుల మేడ కనిపిస్తోంది. ప్రఖ్యాత న్యూస్ పేపర్ మేగ్నెట్ నాగేశ్వరరావు యిల్లది.

అతడు లోపలకు వెళ్ళబోయాడు. ఒక గూర్ఖా అతడిని ఆపాడు.

"నా పేరు రామ్. రాణీ కోసం వెళ్తున్నాను," అన్నాడతను.

గూర్ఖా వెళ్ళమన్నాడు.

గూర్ఖాతో రాణీ చెప్పివుంటుంది!

అతడు లోపలకు నడిచాడా. వివిధ రకాల పూల

మెట్లను చూస్తూ అతను అడుగులు వేశాడు.

వరండా మెట్లెక్కి ముందు హాలు గుమ్మంవైపు నడుస్తూంటే రాణీ బయటికొచ్చింది. ఆమెను చూడగానే అక్సిజన్ పీల్చినట్లు అనిపించిందతనికి.

ఖరీదైన కంజీవరం పట్టుచీరలో ఆమె రంభలావుంది.

"రామ్!" అందామె.

అతడు మాట్లాడలేదు. ఆమెవైపు చూస్తూ వుండిపోయాడు.

"లోపలకురా!"

ఆమె వెనకనే అతడు లోపలకు వెళ్ళాడు. హాలు రాజదర్బారులా వుంది. హాల్లో 20 సోఫాలున్నాయి. గోడల మీద అనేక ఫోటోలు అమర్చబడ్డాయి.

నాగేశ్వరరావు ప్రధానమంత్రితో మాట్లాడుతున్నాడు ఒక ఫొటోలో. మరో ఫొటోలో భారతదేశం ప్రెసిడెంట్ నాగేశ్వరరావుతో కరచాలనం చేస్తున్నాడు.

అనేకదేశాల నాయకులతో నాగేశ్వరరావు ఫోటోలున్నాయి. అవన్నీ చూస్తూంటే తనకీ రాణీకీ మధ్య పెద్ద అగాధం వుందనిపిస్తోంది.

ఇద్దరూ పెద్ద సోఫాలో పక్క పక్కనే కూర్చున్నారు.

"రాణీ! ఆయనతో చెప్పావా?"

"చెప్పాను."

"ఏమన్నారాయన?"

"ఏమీ జవాబివ్వలేదు," అందామె.

"ఆయన వుద్దేశమేమై వుంటుంది?"

"చెప్పలేను. నాన్న మౌనంగా వున్నపుడు ఆయన

మెదడులో తిరిగే ఆలోచనలను మనం వూహించలేం",
అందామె.

ఎవరో వస్తూన్న చప్పుడైంది. ఆమె లేచింది. అతనూ
లేచాడు.

నాగేశ్వరరావు హాల్లోకొచ్చాడు. మధ్యలోవున్న
సోఫాలో కూర్చున్నాడు. రాణీతో రామ్ అతడి ముందుకు
వెళ్ళాడు.

"నాన్నా," పిల్చిందామె.

తండ్రి చూపు ఆమె మీదనుంచి రామ్ మీదకు
వెళ్ళింది.

"నేను చెప్పినతను యితనే, రామ్," అందామె.

"అమ్మాయి, నువ్వు పైకెళ్ళి డిన్నర్ అరేంజ్‌మెంట్లు
చూడు, ఇతడి విషయం నేను చూస్తాను," అన్నాడు
తండ్రి.

"ఇప్పుడే వస్తాను," అని రామ్‌వైపు చూసి ఆమె
వెళ్ళిపోయింది.

నాగేశ్వరరావు గోల్డు కేసులోంచి సిగరెట్ తీసి
వెలిగించాడు. రామ్ నిలబడే వున్నాడు. పొగవదుల్తూ
రామ్‌వైపు అతడు సూటిగా చూశాడు.

"నువ్వేనా రామ్?" ప్రశ్నించాడతను.

అతడు తలాడించాడు. అతడి గుండె దడదడలాడ్తోంది.

"నా కూతుర్ని ప్రేమిస్తున్నావా?"

రామ్ నవ్వుతూ అతడివైపు చూశాడు, మౌనంగా.

"నీ ప్రేమ ఎలావున్నా, నీ ధైర్యాన్ని మెచ్చు
కోవాలి! నా పేరువింటే ఎవ్వరూ నా కూతురు పరిసరా
లకు రారు!" అన్నాడతను

రామ్ అలాగే నిలబడ్డాడు, ఏదో చిన్న వుద్యోగానికి

వచ్చిన అభ్యర్థిలా.

"నువ్వేం చేస్తున్నావు?"

"మద్రాసు రబ్బరు ఫ్యాక్టరీలో పనిచేస్తున్నాను."

"ఎంత జీతం?"

"వెయ్యిరూపాయలు వస్తుంది, సార్."

"నా దగ్గరుండే అల్సేషియన్ కుక్కల తిండికి నీ జీతానికి నాలుగురెట్లు ప్రతినెలా ఖర్చవుతుంది!" అన్నాడతను.

"కావచ్చు సార్. కుక్కలు తిండికోసమే జీవిస్తాయి," అన్నాడు రామ్.

"నువ్వు తిండికోసం జీవించడం లేదా?"

అతను నవ్వాడు.

"హోటలు భోజనం తిని బ్రతికే వాళ్ళెవరూ తిండి కోసం జీవించరు!"

అతడు సూటిగా రామ్‌వైపు చూశాడు.

"ఏదేనా డబ్బు కూడబెట్టావా?"

"లేదు, సార్. ఇంకా ఎన్నేళ్ళ జీవితమో వుంది నాకు. తర్వాత కూడబెట్టొచ్చు."

నాగేశ్వరరావు నవ్వాడు.

"జేబులో చిల్లిగవ్వ లేకుండా, వెయ్యిరూపాయల జీతంతో బతికే నువ్వు నా కూతుర్ని ప్రేమించి పెళ్ళాడ వచ్చావా? కనీసం పది లక్షలు వుంటేగాని నా కూతుర్ని పెళ్ళాడగల్గిన మనిషిగా నిన్ను నేను భావించను,"

రామ్ అతడివైపు చూశాడు.

"పది లక్షలు సంపాదించగలను"

"సంపాదించి, రా, అప్పుడు చూద్దాం."

"అంతవరకూ రాణీకి పెళ్ళి చేయనని మీరు హామీ

యిస్తారా?"

"పది లక్షలు గడించడానికి నీకు యీ జీవితకాలం పట్టొచ్చు. అంతవరకూ ఆమెను అలాగే వుండమంటావా?"

"జీవితకాలం అక్కర్లేదు. రెండేళ్ళలో నేను పది లక్షలు సంపాదించి తెస్తాను."

నాగేశ్వరరావు గంభీరంగా నవ్వాడు.

"ఎక్కడేనా నీ తాతలు డబ్బు దాచిపెట్టారా?"

"వాళ్ళు దాచిపెట్టివుంటే రెండేళ్ళు ఎందుకు? వెంటనే తెచ్చి మీకు చూపించేవాడిని."

"ఆల్ రైట్, రెండేళ్ళు టైమ్ యిస్తున్నాను. పది లక్షలు పట్టుకురా!"

"అలాగే చేస్తాను."

"బై బై!" అన్నాడతను.

"వెళ్ళేముందు రాణీతో ఒకసారి మాట్లాడాలి," అన్నాడు రామ్.

"ఆమె బిజీగావుంది. డోంట్ డిస్టర్బ్ హర్? గెట్ లాస్ట్!" అన్నాడతను.

రామ్ ఆతడికి నమస్కరించి బయటకు వెళ్ళిపోయాడు.

2

టైము ఎనిమిది దాటింది. రామ్ హోటల్ డైమండ్ బార్రూమ్‌లో కూర్చొని బీర్ సేవిస్తూ ఆలోచిస్తున్నాడు. ఈ పాటికి అమెరికన్ ఫామిలీ రాణీ యింటికి వచ్చి వుండాలి!

ఆమెతో మాట్లాడకుండా వచ్చేసినందుకు ఎంతో విచారించాడతను. తర్వాత ఫోన్ చేసి ఆమెతో మాట్లాడాలి!

దగ్గరకు వస్తున్న అహమ్మద్ ను చూసి అతడు "హలో!" అన్నాడు.

"హలో, రామ్," అన్నాడు అహమ్మద్.

అహమ్మద్ వ్యాపారస్తుడు. బాగా డబ్బు సంపాదిస్తున్నాడు. ఇద్దరూ బీరు తాగుతూ మాట్లాడసాగారు.

"రెండేళ్ళలో పదిలక్షలు గడించాలి. ఎలా?" ప్రశ్నించాడు రామ్.

"బిగ్ టార్గెట్! ముక్కు సూటిగా వెళ్ళి ఎవరూ అంత డబ్బు సంపాదించలేదు. స్మగ్లర్ కావాలి. ఏ బాంకినో రెయిడ్ చెయ్యాలి!" అన్నాడు అహమ్మద్.

"నువ్వు చేసే వ్యాపారం ఎలా సాగుతోంది?"

"ఫైన్. నాది హైడ్స్ బిజినెస్. జంతువుల చర్మాలను విదేశాలకు యెగుమతి చేస్తాం. మా తాత ఈ వ్యాపారం ప్రారంభించాడు. ఇప్పుడు జయప్రదంగా సాగుతోంది."

తొమ్మిదింటికి అహమ్మద్ వెళ్ళిపోయాడు. బిల్లు చెల్లించి రామ్ బార్రూంలోంచి బయటకు నడిచాడు. పుస్తకాల షాపుముందు ఆగి చూస్తూ వుండిపోయాడు.

ఎన్నో పుస్తకాలు, పత్రికలు! ఒక అమెరికన్ రాసిన పుస్తకాన్ని అతడు తీసి చూశాడు. "హవ్ టు మేక్ ఎ మిలియన్ డాలర్స్?" అన్న టైటిల్ అతడిని బాగా ఆకర్షించింది.

వెనక పేజీమీద పబ్లిషర్ రాసినది అతడు చదివాడు. ఆ పుస్తకం మూలంగా రచయిత మిలీనియర్ అయ్యాడు. అది చదివిన వాళ్ళు కూడా మిలీనియర్లు కావచ్చు!

30 రూపాయలు చెల్లించి అతడు ఆ పుస్తకాన్ని

కొన్నాడు. టెలిఫోన్ బూత్ వైపు నడిచాడు .లోపలకు వెళ్ళి తలుపుమూశాడు. రిసీవరెత్తి ఒక నంబరుతిప్పాడు.

"హలో!" అందో యువతి కంఠం.

"రాణీ, నువ్వేనా?" అన్నాడతను.

"నేనే! నువ్వు ఫోన్ చేస్తావని యెదురుచూస్తూ ఉన్నాను. ఎందుకలా వెళ్ళిపోయావు?"

"మీ నాన్నగారు వెళ్ళిపొమ్మన్నారు."

"బయట తోటలో వుండొచ్చుగా?"

"వెళ్ళమన్నాక వుంటే బాగోదనిపించింది."

"నీకోసం యెంతో వెతికాను. నాన్న నీతో యేమన్నాడు?"

"పదిలక్షలు గడించి అది పట్టుకొచ్చి ఆయనకు చూపించితర్వాత నీతో పెళ్ళివిషయం మాట్లాడమన్నాను" అన్నాడు రామ్.

"అయితే ఏం చేస్తున్నావు?"

"హావ్ టు మేక్ ఎ మిలియన్ డాలర్స్, అనే అమెరికన్ రచయిత పుస్తకం యిప్పుడే కొన్నాను. అది చదివిచూడాలి."

"మన పెళ్ళి యిప్పట్లో అవదన్నమాట!"

"రెండేళ్ళలో పదిలక్షలు సంపాదించాలి. ఆ తర్వాత పెళ్ళి విషయం ఆయన నాతో మాట్లాడతాడు."

"నాన్న ఒప్పుకుంటాడని నేననుకున్నాను. ఆయన ప్రచురించే వారపత్రికల్లో ఎన్నో సీరియల్ నవలలు ముద్రిస్తూ ఉంటారు. అన్నీ లవ్ స్టోరీలే. కోటీశ్వరుడి కూతుర్ని కారు మెకానిక్ ప్రేమించి పెళ్ళాడ్తాడు, ఒక కథలో."

"పాఠకుల్ని మేపడం కోసం అటువంటి కథలను

వేస్తున్నారు. ఆ కథల్లో జరిగినట్లు నీ జీవితాన్ని మీ నాన్న సాగనివ్వరు" అన్నాడు రామ్.

కొంతసేపు యిద్దరూ మౌనంగా వుండిపోయారు.

"అమెరికన్‌లు వచ్చారా?" అడిగాడతను.

"వచ్చారు. స్కాచ్ విస్కీ సేవిస్తున్నారు."

"నీకలవాటులేదా?" అన్నాడతను.

"నేనూ తాగాను కొంచెం. తప్పా?"

"తప్పనను. మొగాళ్ళు తాగితే తప్పు కానప్పుడు ఆడ వాళ్ళు తాగితే పోయిందేమిటి?"

"యూ హేవ్ ఫైన్ ఐడియా! అందుకే ఐ లవ్ యు!" అందామె.

అతను ఏదో చెప్పబోయాడు.

"రామ్, వాళ్ళు పిలుస్తున్నారు. నేను వెళ్ళాలి. తర్వాత నా పెర్సనల్ నంబర్‌కి ఫోన్ చేయి. యెంతసేపైనా మాట్లాడొచ్చు."

"బై బై" అని అతడు రిసీవర్ పెట్టేశాడు.

3

ఆ రాత్రి రామ్ భోజనం చేయలేదు. ఉడిపీ హోటల్లో పూరీలూ, దోశలూ తిని కాఫీ తాగాడు.

పన్నెండింటికి రాణి పెర్సనల్ నంబర్‌కి అతడు ఫోన్ చేశాడు.

"హాలో!" అందామె.

"రాణీ, పార్టీ ఎలా సాగింది?" అన్నాడతను.

"అది నాన్న డిన్నర్ పార్టీ. నాకందులో ఇంట్రెస్టు లేదు. నేను నీ గురించే ఆలోచేస్తున్నాను. భోజనం చేశావా?"

"లేదు. బాగా టిఫిన్ తిన్నాను."

"నిన్ను పార్టీకి వుండమందామనుకున్నాను. ఎన్నో పదార్థాలు చేశారు. నువ్వు అలా వెళ్ళిపోడం వలన నాకు ఆకలి లేకుండా పోయింది" అందామె.

"రాణీ, నువ్వు బాగా తిని ఆరోగ్యంగా, బలంగా ఉండాలి. రెండేళ్ళపాటు డబ్బు ఆర్జించడంలో నేను నిమగ్నుడనై ఉండొచ్చు."

"రామ్, అలా అనకు! నాకు డబ్బొద్దు. నాకు కావల సింది నువ్వు! మనిద్దం వెళ్ళి పెళ్ళి చేసేసుకుందాం. నాన్న ఏం చేస్తాడో చూద్దాం!" అందామె.

"అది చాలా సులువైన పని. కాని నేను నీకోసం పాటుపడదల్చాను. రెండేళ్ళు కష్టపడి పదిలక్షలతో తిరిగొచ్చి నీ తండ్రి ఆశీర్వాదాల్తో నిన్ను పెళ్ళాడ్తాను."

"కాని అంత డబ్బు ఎలా సంపాదిస్తావు?"

"నేను కొన్న పుస్తకంలో కొన్ని పేజీలు చదివాను. అప్పుడే అనేక పద్ధతులు నా మెదడులో రూపం దాల్చుతున్నాయి. ఏం చేస్తానో నీకు ప్రస్తుతం నేను చెప్పలేను కాని నేను చాలా పట్టుదలగల మనిషిని. అది నీకు తెలుసు. ఐ లవ్ యు అని నీచేత అనిపించటానికి నీతో మూడేళ్ళు తిరిగాను. గుర్తుందా?"

"రామ్, నువ్వెక్కడ ఉన్నావు?"

"హోటల్ మిడ్‌లాండ్ ఫోన్ బూత్‌లో."

"ఎగిరొచ్చి నీముందు వాలాలనిపిస్తోంది!"

"రాణీ, పన్నెండు దాటింది. డిన్నర్ పార్టీలో చాలా అలసిపోయి ఉంటావు. రేపు కల్సుకుందాం, పడుకో!" అని రిసీవర్ పెట్టేశాడతను.

మర్నాడు సాయంత్రం యిద్దరూ సముద్ర పొడ్డున యిసుకలో కూర్చున్నారు.

చీకటి పడింది. కెరటాల హోరు వినపడ్తోంది. చంద్ర కాంతిలో చల్లగా వుంది.

"రామ్!" అని అతడి ఒళ్ళో తల వాల్చేసిందామె.

అతడామె బుగ్గల్ని నిమిరాడు. వెచ్చటి పెదిమలను ముద్దెట్టుకున్నాడు.

"రాణీ, నా వుద్యోగం వదిలేశాను. రేపు బొంబాయి వెళుతున్నాను. అక్కడ డబ్బు గడించడం సులువని విన్నాను."

"ఆ పట్నంలో ఏం చేస్తావు?"

"ఏం చేస్తానో నాకే తెలియదు."

"రామ్, పెద్దపెట్టున వ్యాపారం చేయడానికి పెట్టుబడి కావాలి. పెట్టుబడి లేకుండా ఏమీ చెయ్యలేవు!"

అతడు నవ్వాడు.

"రాణీ, నువ్వు నాగేశ్వరరావుగారి కూతురువి. నువ్వలా అనడం ఆశ్చర్యంగా వుంది. నీ తండ్రి జీవితం గురించి నువ్వు వినలేదా? జేబులో పైసా లేకుండా ఆయన మద్రాసు వచ్చారు. ఒక దినపత్రికలో చేరారు. సంవత్సరం తర్వాత మరో దినపత్రికకు ఆయన మేనేజర్ అయ్యారు. రెండేళ్ళ తర్వాత ఒక ధనవంతుడితో కలిసి ఆయన ది డెయిలీ సన్ అనే దినపత్రిక స్థాపించారు. కొన్నేళ్ళ తర్వాత ఆయన ఆ పత్రికకు పూర్తిగా అధిపతి అయ్యారు.

ఇప్పుడా దినపత్రిక మన దేశంలో 20 కేంద్రాల నుంచి ముద్రించబడి అమ్ముడవుతోంది. శ్రీలంకా, సింగపూర్, మలేషియాలో కూడా ఆ దినపత్రిక ముద్రించబడుతోంది. చేతులో యేమీ లేకుండా ఆయన యెంతో సాధించారు."

"నాన్న రోజులు వేరు, యీ రోజులు వేరు, రామ్. ఇప్పుడు కాంపిటీషన్ ఎక్కువ. నాన్న కాలంలో దిన పత్రికలు లేవు. ఇప్పుడు చాలా వున్నాయి. కొత్తగా పెట్టిన దినపత్రికలు ఆరునెలలు తిరిగేలోగా ఆగిపోతున్నాయి."

"అయితే నన్ను ఏం చేయమంటావు?"

"నా బాంకి అకౌంటులో కొంత డబ్బుంది. నా పేర కొన్ని ఫిక్సెడ్ డిపాజిట్లు, షేర్లు ఉన్నాయి. అదంతా కలిపితే రెండు మూడు లక్షలు రొక్కంగా మనచేతికొస్తుంది. ఆ డబ్బుతో నువ్వు వ్యాపారంచేస్తే బాగుంటుంది."

"ఏమీ లేకుండా చెయ్యాలని నా ఉద్దేశం. నా దగ్గర ఐదారువేలుంటాయి. అది చాలు నాకు" అన్నాడతను.

ఆమె లేచి కూర్చుంది. అతడిని చేతులతో చుట్టేసింది.

"నువ్వు బొంబాయి వెళ్ళొద్దు. నాకు దూరంగా పోవద్దు. నేను ఉండలేను."

"బొంబాయి దూరంగా లేదు — ప్లేన్‌లో నువ్వు రావచ్చు. మనం కల్సుకోవచ్చు."

"తరచుగా నేను బొంబాయి వస్తే నాన్న ఎందుకని అడుగుతాడు. అప్పుడు నిజం చెప్పాలి" అందామె.

"ఆ బాధ నీకు లేకుండా ఉండేందుకు నేనే ఇక్కడికొచ్చి నిన్ను కల్సుకుంటాను. చాలా?" అన్నాడతను.

"ఆ మాటమీద నువ్వు నిలబడాలి!"

"రాణీ, ఏది యేమైనా నీ తండ్రి బలవంతంగా మరొకరితో నీ పెళ్ళి చేయకుండా నువ్వు చూడాలి."

"నాన్న అలా చేయడు! నిన్ను మనసారా ప్రేమి

సుకున్నాననీ, నిన్ను తప్ప మరెవరినీ పెళ్ళాడననీ నేను నాన్నతో చెప్పాను. నాకు నచ్చని పెళ్ళి నాన్న చేయడు!" అందామె.

అతడామెను కౌగలించుకున్నాడు. ఆమెవైపు చూశాడు.

"రాణీ, నేను లేని సమయంలో నీ మనసు మారదుగా!"

"మారితే మారొచ్చు!" అందామె కొంటెగా.

"అయితే నీకు దూరంగా వెళ్ళడం ప్రమాదకరమే!"

"నువ్వు నా దగ్గరలో వున్నా నా మనసు మారొచ్చు" అందామె నవ్వుతూ.

అతడామెను ముద్దెట్టుకున్నాడు.

"రాణీ, నీ హృదయం ఎటువంటిదో నాకు తెలుసు. ఐ లవ్ యూ!" అన్నాడతను.

4

కె.కె. రావు హాట్ కాఫీ తాగుతూ దినపత్రిక పేజీలు తిప్పుతున్నాడు. ఒక ప్రకటనను అతను పదే పదే చదివాడు.

"గల్ఫ్ దేశాల్లో వుద్యోగాలకు అభ్యర్థులను ఎంపిక చేసే కంపెనీకి ఎగ్జిక్యూటివ్ డైరెక్టర్ కావాలి. కనీసం ఐదేళ్ళ అనుభవం ఉండాలి. ఎమ్.ఎ. పాసయి వుండాలి. కాండిడేట్లు వెంటనే వారి అప్లికేషన్‌లను పంపొచ్చు. బాక్సు 88,
ఇండియన్ ఎక్స్‌ప్రెస్,
మద్రాసు - 2."

అతడు భార్యను పిలిచాడు.

"రమా!"

రమాదేవి అతడి పక్కకు వచ్చింది.

"ఏమిటండీ?"

"ఈ జాబ్‌కి అప్లికేషన్ పంపనా?"

"పంపి చూడండి" అందామె, పత్రిక చూసి.

అతడు పనిచేసే ఫాక్టరీ స్ట్రయిక్‌లో వుంది. ఆరు నెలలనుంచి జీతం రాడంలేదు. యూనియన్ నాయకులు ఫాక్టరీ అధిపతులతో చర్చలు సాగిస్తున్నారు. కాని ఏదీ ఫలించలేదు.

అదే రోజున కొండలరావు అప్లికేషన్ టైపు చేయించి పోస్టు చేశాడు.

వారం రోజుల్లో జవాబు వచ్చింది. షేక్ సులైమాన్ అనే అరబ్ దేశస్థుడు తన లెటర్ హెడ్ మీద జవాబిచ్చాడు.

తను ప్రస్తుతం బొంబాయిలో ఉన్నట్లు షేక్ సులైమాన్ రాశాడు. వెంటనే వచ్చి తనని కల్సుకోమన్నాడు. హోటల్ హెవన్‌లో అతని గది నంబరు యివ్వబడింది. యింటర్వ్యూకి వచ్చినపుడు యీ ఉత్తరాన్ని కూడా పట్టుకురావాలని సులైమన్ హెచ్చరించాడు.

ఆ జవాబు చూడగానే కొండలరావు సంతోషించాడు.

"రమా, వెంటనే బొంబాయి వెళ్ళాలి. కనీసం వెయ్యి రూపాయిలు కావాలి" అన్నాడు కొండలరావు.

మెళ్ళోని గొలుసునితీసి ఆమె అతడికి యిచ్చింది.

"ఏ పాన్ షాపులోనో పెట్టి వెళ్ళిరండి" అందామె.

కొండలరావుకు భార్య చెప్పింది వేదం. ఆమె వెళ్ళమంటే పని జరుగుతుందని అతడి విశ్వాసం.

మర్నాడు అతడు బొంబాయికి వెళ్ళాడు. ఒక

హోటల్లో గది తీసుకున్నాడు. స్నానం ముగించి, దుస్తులు ధరించి కొండలరావు యింటర్వ్యూకి హాజరయ్యాడు.

గదిలో షేక్ సులైమన్ మాత్రం వున్నాడు. అతడు అరబ్ దుస్తుల్లో ఉన్నాడు. కొండలరావు అతడివైపు వినయంగా చూసి నమస్కరించాడు.

"కూర్చోండి! లెటర్ ప్లీజ్" అన్నాడతను.

కొండలరావు తనకు వచ్చిన ఉత్తరాన్ని అతడికిచ్చాడు.

"గుడ్, యూ ఆర్ కె.కె. రావు!" అన్నాడతను.

"యస్సార్" అన్నాడతను.

"మీ బయో డాటా చూశాను. బొంబాయి, కలకత్తా, ఢిల్లీ, మద్రాసు పట్నాలకు మీరు వెళ్ళి అనేకమంది అభ్యర్థులను యింటర్వ్యూ చేసి అందులో మనకు పనికి వచ్చే వాళ్ళ లిస్టును నాకు చూపించాలి. ఆ లిస్టు చూసి నేను ఫైనల్‌గా మీకు చెప్తాను."

"అలాగే, సార్."

"ఇండియాలో మాకు కంపెనీ లేదు. మీ పేరు కె.కె. రావుగా! మీరు కె.కె. కార్పొరేషన్ అని ఒక కంపెనీని సోల్ ప్రొప్రయిటర్‌గా రిజిష్టర్ చేయండి."

"మీరు ఎగ్జిక్యూటివ్ డైరెక్టర్ కావాలన్నారు!"

"మీరు పెట్టే కంపెనీకి ప్రొప్రయిటర్, ఎగ్జిక్యూటివ్ డైరెక్టర్ మీరే! మీరు చేసే సర్వీస్‌కు మేం మీకు డబ్బిస్తాం."

"ఎంతిస్తారు?"

"నెలకు పది వేలు. మీ కంపెనీకి అయ్యే ఖర్చంతా మేము భరిస్తాం. మీ ఖర్చులన్నీ మావే. ఒక్క పైసా మీరు ఖర్చు పెట్టనక్కర లేదు."

"గుడ్."

"పదివేలు మీకు ప్రతినెలా మీ సర్వీస్‌కు ముట్టుతుంది."

"పదివేలమీద యిన్‌కమ్‌టాక్స్ చాలా పోతుంది. ఈ దేశంలో టాక్స్ ఎక్కువ."

"అందుకే ఒకలా చేస్తాను. మీ సర్వీస్‌కు రెండు వేలు వైట్‌లో ఇస్తాం. తతిమ్మాది బ్లాక్‌లో యిస్తాం."

"థాంక్స్ సార్, నన్ను రక్షించారు" అన్నాడు కొండలరావు వుషారుగా.

తన భార్య వెళ్ళమంది. ఆమె వెళ్ళమనడం అఖండంగా ఫలించింది. నెలకు పదివేలు! అంత జీతంతో తను రాజాలా జీవించవచ్చు!

షేక్‌సులైమన్ రెండు గ్లాసుల్లో స్కాచ్ విస్కీ పోశాడు. కొండలరావు సోడా కలిపాడు.

"టు ది సక్సస్ ఆఫ్ అవర్ కంపెనీ!" అంటూ యిద్దరూ తాగారు.

"భారతదేశంనుంచి ఎందరో మా దేశాలకు వస్తున్నారు. అనేకమంది ఇక్కడ మోసపోతున్నారు. అలా జరగకూడదని నేనే స్వయంగా యిక్కడికొచ్చి మీ చేత కంపెనీ పెట్టిస్తున్నాను. నేను గల్ఫ్ దేశాల్లో ఉద్యోగాలు యిప్పిస్తాను. మాకు కావలసినవారిని మీరు ఎంపిక చేసి లిస్టు నాకిస్తారు. సింపుల్!" అన్నాడు సులైమన్.

కొండలరావు అతడివైపు నవ్వుతూ చూశాడు. షేక్ సులైమన్ తెల్లటి గౌను కప్పుకున్నాడు. నల్లటి గడ్డం. డార్క్ గ్లాసెస్ ధరించాడు.

"మిష్టర్ కె. కె. రావు, ప్రతి కాండిడేటూ మీకు పదివేలు చెల్లించాలి. అంతకుమించి వాళ్ళు ఏమీ యివ్వనక్కరలేదు. ఒకవేళ యేదేనా అడ్డంకులవల్ల 10 వేలు

చెల్లించని కాండిడేట్సు ఉద్యోగం మేం ఇప్పించలేక పోతే మూడు నెలలలోపల పదివేలూ తిరిగి యిచ్చేస్తాం. ఉద్యోగం వస్తే నెలకు 8 వేలు వాళ్ళు కడిస్తారు. రాక పోతే కట్టిన డిపాజిట్ వాళ్ళకు తిరిగి వచ్చేస్తుంది."

"చాలా బాగుంది" అన్నాడు కొండలరావు.

"కాండిడేట్లనుంచి మీరు మీ కంపెనీ పేర డ్రాఫ్టు డి.డిలు తీసుకోవాలి. అవి కాష్ అవగానే కాష్ నాకి చ్చేయాలి."

"కంపెనీ ఖర్చులకూ, నా సర్వీస్ కూ మీరు యెలా యిస్తారు?"

మళ్ళా గ్లాసుల్లో విస్కీ పోశాడు కొండలరావు. సోడా కలిపాడు.

"మేం యివ్వనవసరంలేదు. కాండిడేట్లు యిచ్చిన డబ్బు మీ అకౌంటులో పది లక్షలుందనుకోండి. రెండు లక్షలు మీరు ఉంచుకుని, ఎనిమిది లక్షలు నాకివ్వచ్చు."

"ఫైన్!" అన్నాడు కొండలరావు.

అతడి మెదడులో ఆలోచనలు సాగుతున్నాయి. చాలా డబ్బు తన చేతిలో ఉంటుంది. తనొక వి.ఐ.పి. అయిపోతాడు.

"అంతా బాగుంది. మీరు చెప్పిన ప్రకారం చేస్తాను" అన్నాడు కొండలరావు.

"మిస్టర్ కె.కె. రావు మీకు రెండు రోజులు ట్రెయినింగ్ ఇచ్చి నేను దుబాయి పోతాను. పదిహేను రోజుల తర్వాత వస్తాను. అప్పటికి మీ పని ప్రారంభం అవుతుంది" అన్నాడు షేక్ సులైమన్.

"అలాగే సార్" అన్నాడు కొండలరావు.

కలకత్తా!

హోటల్ గ్రాండ్ లో కొండలరావు సోఫాలో కూర్చుని ఉన్నాడు. పక్కనే ఒక యువతి వుంది. ఆమె అతడి పెర్సనల్ సెక్రటరీ మనోరమ.

అతడామె వంక నవ్వుతూ చూశాడు.

"బయట ఎంతమంది ఉన్నారు?"

"300 మంది."

అతడు ఆశ్చర్యంగా ఆమెవైపు చూశాడు.

"అవకాశం దొరికితే మనదేశంలోని వాళ్ళందరూ గల్ఫ్ దేశాలకు పోతారేమో!" అన్నాడతను.

ఆమె కిలకిల నవ్వింది. నవ్వుతూన్న ఆమెవైపు అతను ఆనందంగా చూశాడు. అతడికి పెళ్ళయి ఆరేళ్ళయింది. భార్య రమను దేవతలా చూశాడతను.

పరాయి స్త్రీతో అతడికి యెన్నడూ సంబంధంలేదు. కాని కె.కె. కార్పొరేషన్ ప్రారంభించాక, అతడిలో మార్పు వచ్చింది. అతడి దృష్టి మనోరమ మీదకు వెళ్ళ సాగింది.

మనోరమ చాలా అందమైన యువతి. బి.ఎ. పాస య్యింది. టైపింగ్ బాగా తెలుసు. సెక్రటేరియల్ కోర్సు చదివింది. ఇంట్లో గడవక ఆమె ఉద్యోగంలో చేరింది.

కొండలరావు టైము చూశాడు. 8 అయింది.

"ఇంటర్వ్యూలు తొందరగా ముగించాలి" అన్నాడతను.

"స్టార్టు చేద్దామా, సార్? మొదటి కాండిడేట్ను లవనా?"

"కాల్ హిమ్."

హోటల్ గదిలోంచి ఆమె బయటకు వెళ్ళింది. నడవలో వేసిన కుర్చీలో కూర్చున్న వాళ్ళవైపు ఆమే చూసింది. మరి కొందరు వచ్చారు. వాళ్ళకు నంబర్ కార్డ్సు యిచ్చింది.

"నంబర్ ఒన్, గో యిన్!" అందామె.

పొట్టిగా లావుగా వున్నతను లోపలకు వెళ్ళాడు. వెనకనే ఆమె వెళ్ళింది.

"నెంబర్ ఒన్ కె.బి. మోనన్" అందామె.

అతడి అప్లికేషన్ని కొండలరావు ముందు పెట్టింది. వేగంగా అంతా చూశాడతను. మోనన్తో కరచాలనం చేసి కూర్చోమన్నాడు.

"మిష్టర్ మోనన్, మిమ్మల్ని సెలక్టు చేస్తే మీరు వెంటనే రాగలరా?"

"వెంటనే వస్తాను, సార్."

"పాస్‌పోర్టు విషయం మీరు రాయలేదు!"

"ఈ మధ్యనే పాస్‌పోర్టు వచ్చింది,"

"గుడ్" అన్నాడు కొండలరావు.

కొండలరావు బెన్‌సన్ సిగరెట్ వెలిగించాడు.

"మీ క్వాలిఫికేషన్స్‌తో వచ్చే ఉద్యోగానికి కనీసం నెలకు పదివేలు జీతం ఉంటుంది. మీరు మాకు పదివేలు కట్టాలి."

"బిగ్ అమౌంట్" అన్నాడు మోనన్.

"ఈ దేశంలో పదివేలు పెద్ద మొత్తమే. కాని గల్ఫ దేశాల్లో అది మీకొచ్చే ఒక నెల జీతం!"

"అఫ్‌కోర్స్, సార్."

"పదివేలు కట్టగలరా?"

"కడాను."

"ఆల్ రైట్ వెళ్ళండి."

"నాకు ఉద్యోగం వచ్చినట్లేనా?"

"దాన్ని గురించి మేం త్వరలో మీకు రాస్తాం."

"ప్లీజ్ నాకు ఉద్యోగం వచ్చేటట్లు చూడండి" అన్నాడు మోసన్.

"నంబరు 2ని లోపలకు రమ్మని చెప్పండి, ప్లీజ్" అంది మనోరమ.

మోసన్ బయటకు వెళ్ళిపోయాడు. కాస్సేపట్లో నంబరు 2 లోపలకు వచ్చాడు.

"నంబరు 2 మిష్టర్ సి.కె. నంబియార్" అంది మనోరమ.

కొండలరావు అతనితో కరచాలనం చేసి కూర్చొమన్నాడు.

మిష్టర్ నంబియార్, మీ అకాడమిక్ క్వాలిఫికేషన్స్ మాకు నచ్చాయి. మీకు పెద్ద జాబ్ వచ్చే అవకాశం వుంది. మీరు 10 వేలు డిపాజిట్ గా కట్టాలి."

"కడాను. అక్కడ నాకెంత రావచ్చు?"

"నెలకు 12 వేలు. అక్కడ మీరు యిన్ కమ్ టాక్స్ కట్టనక్కరలేదు. మీకు ఫర్నిష్డ ఫ్లాట్, ఏర్ కండిషండ్ కారు యిస్తారు."

"ఫైన్! డిపాజిట్ యిప్పుడే కట్టేస్తాను."

"నో, ప్లీజ్. త్వరలో మీకు మేం రాస్తాం. డిడి ద్వారా డిపాజిట్ పంపండి."

"ఉద్యోగం రాకపోతే నా డిపాజిట్ యేమవుతుంది?"

"90 రోజుల్లోపల మీకు మా కంపెనీ వాపసు

చేస్తుంది."

"అయితే బెంగలేదు" అన్నాడు నంబియార్.

"మీరు నంబరు 3ని లోపలకు రమ్మనండి ప్లీజ్" అంది మనోరమ.

నంబియార్ వెళ్ళిపోయాడు.

"నంబర్ 3 ఎవరు?"

"మిస్టర్ కరుణాకరన్."

"మరో మళయాళీ సోదరుడు. కలకత్తానుంచి గల్ఫుకు వెళ్ళే వాళ్ళందరూ వీళ్ళే!" అన్నాడు కొండలరావు ఆశ్చర్యంగా.

"ఎక్కడికి వెళ్ళాలన్నా మళయాళీలు వెనుదీయరు. ధైర్యంగా వెళ్తారు, జయిస్తారు" అంది మనోరమ.

6

రాణీ రిసీవర్ ఎత్తింది.

"హాలో!" అంది.

"రాణీ, నేను!" అన్నాడతను.

"రామ్, ఎలా వున్నావు?"

"ఫైన్."

"వెళ్ళి పదిహేను రోజులైనా నీనుంచి ఫోన్ కాల్ లేకపోయేసరికి నన్ను మర్చిపోయావనుకున్నాను" అందామె.

"అది సాధ్యమా?"

"ఏమో, నీకే తెలియాలి! ఎందుకింతకాలం ఫోన్ చెయ్యలేదు?"

"నేను అనేకచోట్ల తిరుగుతున్నాను."

"ఇప్పుడెక్కడున్నావు?"

"బొంబాయిలో."

"నీ పని ఎలా సాగుతుంది?"

"అఖండంగా! మీ నాన్న నాకు రెండేళ్ళు టైమిచ్చాడు. కాని ఆరు నెలల్లోపలే పని పూర్తయే సూచనలు కనిపిస్తున్నాయి."

"యూ ఆర్ జీనియస్!" అందామె.

"కాకపోతే నన్ను ప్రేమించేదానివా?"

ఆమె నవ్వింది.

"జీనియస్ గా కనిపించేముందే నిన్ను ప్రేమించాను!"

"డోంట్ బాదర్, ఎలా వున్నావు?"

"బాగానే వున్నాను. నిన్ను చూడాలనిపిస్తోంది. ఎప్పుడొస్తావు?"

"నన్ను చూడకుండా నువ్వు ఉండలేనప్పుడు!"

"ఇప్పుడు అదే స్థితిలో ఉన్నాను."

"రేపు ఫ్లయిట్ లో వస్తాను, హోటల్ చోలాలో వుంటాను. సాయంత్రం ఐదు తర్వాత నన్ను కలుసుకో!"

"ఐయామ్ హేపీ!" అందామె.

రిసీవర్ పెట్టేసి ఆమె పరుపుమీద వాలిపోయింది. రామ్ ని గురించి కలలుకంటూ ఉండిపోయింది.

మర్నాడు సాయంత్రం రాణీ తన కారును హోటలు చోలా కాంపౌండులో ఆపి దిగింది. రామ్ తనకోసం బయటకొచ్చి నిలబడి ఉంటాడనుకుంది. కాని అతను రాలేదు. రిసెప్షన్ కౌంటరు ముందుకు వెళ్ళి ఆమె రామ్ గది నంబరు కనుక్కొంది.

"ఆయన ఇప్పుడే వచ్చి గది తీసుకున్నారు" అన్నాడు హోటల్ గుమస్తా.

అతడి రూమ్ వైపు ఆమె వెళ్ళింది. తలుపును మెల్లిగా

తట్టింది. వెంటనే తలుపుతీసి అతడామెను లోపలకు లాక్కెళ్ళాడు. అమాంతంగా ఆమెను కౌగలించుకొని మౌనంగా ఉండిపోయాడు.

ఆమె ఉద్రేకంతో, ఆనందంతో అతడిని ముద్దెట్టుకుంది.

"రామ్, రామ్!" అంది.

"రాణీ, రాణీ!" అన్నాడతను.

ఇద్దరూ పెద్ద సోఫాలో పక్కపక్కనే కూర్చున్నారు. కళ్ళతో కొంతసేపు మాట్లాడుకున్నారు.

రాణీ అతడివైపు పరీక్షగా చూసింది.

అతడు సూటులో ఉన్నాడు. గడ్డం పెరిగింది.

"రామ్ ఏమిటీ వేషం?" అందామె.

"పని పూర్తయినదాకా గడ్డం గీయకూడదని నిశ్చయించుకున్నాను" అన్నాడతను.

"గడ్డానికీ, నీ గెలుపుకూ ఏదేనా సంబంధం వుందా?" అడిగిందామె నవ్వుతూ.

"లేకపోవచ్చు! ఒక పనిమీద దృష్టి కేంద్రీకృతం అయినప్పుడు ఎన్నో యితర పనుల గురించి నిర్లక్ష్యం చేస్తాం."

"రామ్, ఇంతవరకూ ఎంత సంపాదించావు?"

"చేతిలోకి పైసా రాలేదు. నా దగ్గర వుండే ఐదారు వేలు ఎగిరిపోయాయి."

"బొంబాయిలో నువ్వు పెట్టిన కంపెనీ పేరేమిటి?"

"నేనింకా ఏ కంపెనీ పెట్టలేదు!"

"ఇంకా కంపెనీ పెట్టలేదు. ఉన్న డబ్బు అయిపోయింది. పది లక్షలు ఎలా వస్తుంది?"

ఆమె కళ్ళలోకి ఆప్యాయంగా చూశాడతను.

"రాణీ, డబ్బు రావడానికి డబ్బు అక్కరలేదు. వంద లాది ప్రజలను ఆకర్షించే ఐడియా కావాలి. నువ్వు చెప్పేది వాళ్ళకు నచ్చితే డబ్బుతో ప్రజలు నీ దగ్గర కొస్తారు" అన్నాడు రామ్.

"నువ్వు చెప్పేది నాకర్థం కావడంలేదు!"

"రాణీ, నేను రేపు మార్నింగ్ ఫ్లయిట్ లో బొంబాయి పోతాను. బిజినస్ విషయాలు మాట్లాడ్డం కోసం నేనిక్కడకు రాలేదు. ఇటుపైన మనం బిజినస్ మాట్లాడొద్దు. మనిద్దరం కలిసి కూర్చుని లోకాన్ని మర్చిపోవాలి" అన్నాడతను.

ఆమె మరే ప్రశ్నలూ వేయలేదు. అతడి ఒళ్ళో నవ్వుతూ వాలిపోయింది.

7

వినాయకరావు యువకుడు. అతడు ఎల్. సి. ఐ. పాసయి ఒక కంపెనీలో ఉద్యోగం చేస్తున్నాడు. నెలకు వెయ్యిరూపాయిల ఆదాయం వస్తోంది.

తలిదండ్రులు, ఆఖరి చెల్లెలు అతడి జీతం మీద సుఖంగా జీవిస్తున్నారు.

తండ్రి హార్ట్ పేషెంట్. ఒకసారి హార్టు యటాక్ వచ్చి బతికాడు. వినాయకరావు మంచి అవకాశాల కోసం ఎదురు చూస్తున్నాడు. ఆ సమయింలో కె.కె. కార్పొరేషన్ ప్రకటన అతడు ఒక దిన పత్రికలో చూశాడు.

తలిదండ్రులకు చెప్పకుండా అప్లికేషన్ పంపాడు. గల్ఫ్ దేశాలకు పోతే పెద్దపెట్టున జీతం వస్తుంది. చెల్లెలు పెళ్ళి చేయొచ్చు అని అతని ఉద్దేశం.

కొన్ని రోజుల తర్వాత యింటర్వ్యూకి రమ్మని

ఉత్తరం వచ్చింది. మద్రాసులో ఉన్న తాజ్ కోరొమండల్ హోటల్‌కి వెళ్ళాడతను.

తన నంబరు పిలవగానే అతడు లోపలకు వెళ్ళాడు. గదిలో కె.కె. రావు, అతని సెక్రటరీ మనోరమ ఉన్నారు.

కొండలరావు అతడితో కరచాలనం చేసి కుర్చీలో కూర్చోమన్నాడు.

"మీరు అప్లికేషన్‌లో అన్ని వివరాలూ యివ్వలేదు. మీకు పాస్‌పోర్టు వుందా?"

"లేదు, సార్."

"వారం రోజుల్లో మేం యిప్పించగలం. మీ క్వాలిఫికేషన్ వాళ్ళకు అక్కడ నెలకు 8000 వస్తుంది. తర్వాత అది పెరగొచ్చు" అన్నాడు కె.కె. రావు.

వినాయకరావు హృదయం ఆనందంతో పొంగిపోయింది. తనకిప్పుడు వచ్చేదానికి ఎనిమిది రెట్లు! తన ఫ్రెండు విక్టర్ గుర్తుకొచ్చాడు. అతడు తనతో ఎల్.సి.యి. చదివాడు. తర్వాత యెలాగో అరేబియా పోయాడు. విక్టర్ లక్షాధికారి అయ్యాడు.

"మిష్టర్ వినాయకరావు, అక్కడ బాచ్‌లర్‌గా నివసించడానికి ఒక గది కంపెనీ మీకిస్తుంది."

"నేనింకా బాచ్‌లర్‌నే."

"మీరు మాకు డిపాజిట్‌గా పదివేలు కట్టాలి."

"ఎప్పుడు కట్టాలి?"

"నెలరోజుల్లో కట్టాలి."

"ఉద్యోగం రాకపోతే?"

"అది మీకు మేం వాపసు చేస్తాం, 90 రోజుల్లోపల."

వినాయకరావు మౌనంగా ఉండిపోయాడు.

"కట్టలేరా?"

"నాది పేదకుటుంబం."

క.క. రావు నవ్వాడు.

"ఆ పేదరికానికి గుడ్ బై చెప్పాలనేగా మీరు గల్ఫ్ దేశాలకు వెళ్ళడం?"

"అవును, సార్. ఇక్కడ ఎంతొచ్చినా ఏమీ మిగలదు. పదేళ్ళు పని చేసినా పాతిక వేలు దాచలేం."

"డిపాజిట్ కట్టలేని వాళ్ళకు అక్కడకు వెళ్ళే అవకాశం వుండదు."

"కట్టడానికి ప్రయత్నిస్తాను."

"మీరు సెలక్టయితే మీకు రాస్తాం. వెంటనే డిపాజిట్ కట్టండి. తర్వాత మీరు యెప్పుడు డ్యూటీలో చేరవలసిందీ రాస్తాం."

"సార్, ఒక చిన్న విన్నపం. నాకు గల్ఫ్‌లో యే దేశంలో ఉద్యోగం వస్తుంది?"

"ప్రస్తుతం చెప్పలేను. అరేబియా, కువేట్, మాస్కట్, దుబాయి, కాటార్ అక్కడెక్కడేనా మీకు రావచ్చు."

"దుబాయిలో వస్తే సంతోషిస్తాను. అక్కడ మా చుట్టం వున్నాడు."

"ఆల్ రైట్" అన్నాడు కొండలరావు.

కొండలరావు అప్లికేషన్ పక్కనే "దుబాయి ప్రిఫర్డు" అని రాసుకున్నాడు.

"మిస్టర్ వినాయకరావు, మీరు బయటకెళ్ళినపుడు 93ని లోపలకు రమ్మనండి, ప్లీజ్" అంది మనోరమ.

"ఎట్ యువర్ సర్వీస్!" అని అతను వెళ్ళిపోయాడు.

మరో వ్యక్తి లోపలకొచ్చాడు.

"నంబర్ 98, మిస్టర్ ఎమ్. నటరాజన్" అంది మనోరమ.

బయట కాస్సేపు నిలబడి అక్కడ కూర్చున్న కాండి డేట్సువైపు చూశాడు వినాయకరావు. రెండువందల మంది వున్నారు.

వాళ్ళందరూ సెలక్టు కారేమో! కొందర్ని ఇంటర్వ్యూ చేసి యింటికి పొమ్మనొచ్చు. ఈ విదేశీ జాబ్‌కి తను సెలక్టు అవుతాడా? వాళ్ళ ఉత్తరం వచ్చిందాకా తెలియదు.

వారం రోజుల్లో బొంబాయినుంచి అతడికి ఉత్తరం వచ్చింది. ఆ ఉత్తరాన్ని అతడు పదిసార్లు చదువుకున్నాడు.

"దుబాయిలో వుండే ఫరూక్ సివిల్ యింజనీర్స్ కంపెనీలో మీకు ఉద్యోగం లభించింది. మీకు వాళ్ళు నెలకు 10 వేలు యిస్తారు. మీరు వెంటనే డిపాజిట్‌గా 10 వేలు మాకు కట్టండి. మీరు వెంటనే పాస్‌పోర్టుకు అక్కడ అప్లికేషన్ పెట్టండి. అది మీకు తొందరగా వచ్చేటట్లు మేం చూస్తాం. ఒకవేళ యీ ఉద్యోగం మీకు అక్కరలేకపోతే మాకు వెంటనే రాయండి. మరో కాండిడేట్‌కి ఉపయోగపడుతుంది" అని ఆ ఉత్తరంలో రాసివుంది.

తల్లి తెచ్చిన కాఫీ తాగి వినాయకరావు ఆలోచిస్తూ కూర్చున్నాడు. తను అదృష్టవంతుడే. అందుకే ఆ ఉద్యోగం వచ్చింది. కాని పదివేలు ఎలా కట్టడం?

అమ్మ మెళ్ళో నగలు లేవు. ఇంట్లో కాష్ ఎక్కువగా లేదు. తను ఏం చేయడం?

వినాయకరావు ఆలోచిస్తున్నాడు.

తన తండ్రి యిప్పుడెలా వున్నా ఒకప్పుడు బాగా బ్రతికాడు. అతడికి మంచి స్నేహితులు వున్నారు. నాన్నతో యీ ఉద్యోగం గురించి చెప్పడం మంచి దేమో!

వినాయకరావు తండ్రి కూర్చున్న హాల్లోకి వెళ్లాడు. తనకొచ్చిన వుత్తరం తండ్రి కిచ్చాడు.

రామారావు వుత్తరాన్ని మెల్లిగా చదివాడు. ఆశ్చర్యంగా కొడుకువైపు చూశాడు.

"ఏమిట్రాయిది? నీకు పదివేలు జీతమా? ఇదేదో మోసంలావుంది," అన్నాడు తండ్రి.

"ఇది మోసంకాదు నాన్నా. గల్ఫ్ దేశాల్లో జీతాలు అలాగే వుంటాయి."

"అంత జీతం వాళ్ళు ఎలా యిస్తారు?"

"నాన్నా, ఆ దేశాలను గురించి నీకు బాగా తెలియదు. అక్కడ దొరికే పెట్రోలు ప్రపంచమంతటా అమ్ముడవుతుంది. ఆ దేశాలకు విశేషమైన ఆదాయం వుంది పెట్రోలు వలన అక్కడ మంచి నీళ్ళు కొనుక్కోవాలి. ఏమీ అక్కడ పండదు. ఈలోకానికి అత్యవసరమైన పెట్రోలు మాత్రం దొరుకుతుంది. పెట్రోలు మూలంగా ఆ దేశాలు ఎంతో డబ్బును సంపాదిస్తున్నాయి."

"మోసం లేదంటావు!"

"లేదు నాన్నా. నా ఫ్రెండు ఒకడు అరేబియా వెళ్ళి లక్షాధికారి అయ్యాడు. ఆ వుద్యోగంలో నేను చేరితే చెల్లి పెళ్ళి చేయొచ్చు. నేను మాస మాసం మీకు డబ్బు పంపుతాను"

"ఇదంతా బాగానేవుంది. కాని వాళ్ళకు పదివేలు కట్టాలి. ఎలా కడ్తాం?" అడిగాడు తండ్రి.

"అందుకే ఆ వుత్తరం మీకు చూపించాను," అన్నాడు వినాయకరావు.

రామారావు కాస్సేపు ఆలోచించి కుర్చీలోంచి లేచాడు. కొడుకువైపు చూశాడు.

"ఒరే అబ్బిగా, అలా రామ్మూర్తియింటికి వెళ్ళి వస్తాను. అతను యీ మధ్యనే రిటైరయ్యాడు. అతడి దగ్గర యాభైవేలు రొక్కంగా వుందని చెప్పాడు. ఏం చేస్తే బాగుంటుందో చెప్పమని నన్ను అడిగాడు."

"రియల్ లక్ నాన్నా! ఆ వుద్యోగంలో చేరాక రెండు నెలల్లో ఆయన అప్పు తీర్చేయవచ్చు," అన్నాడు వినాయకరావు.

రామారావు గొడుగు తీసుకుని బయటకు వెళ్ళాడు. గుమ్మం బయట నిలబడి వినాయకరావు మెల్లిగా నడుస్తూన్న తండ్రివైపు చూస్తూ వుండిపోయాడు.

గంటలో తండ్రి తిరిగొచ్చాడు. ఒక కవర్ను కొడుక్కి యిచ్చాడు.

"రామ్మూర్తి దేవుడిలా నీకు పదివేలు యిచ్చాడు. ఆ డబ్బు కవర్లో వుంది. ఒరే అబ్బిగా, రెండు నెలల్లో అది అతడి అడ్రెసుకే పంపించు. ఈ వుత్తరం చూసి రామ్మూర్తి చాలా సంతోషించాడు. నిన్ను తప్పక దుబాయి వెళ్ళమన్నాడు," అన్నాడు తండ్రి.

వినాయకరావు తండ్రివైపు చూశాడు.

"నాన్నా, తప్పక రామూర్తిగారి అప్పు తీర్చేస్తాను. ఆయనకు వడ్డీరూపంలో కొంత ఎక్కువ యిస్తాను," అన్నాడు వినాయకరావు.

"రామ్మూర్తి వడ్డీకోసం యివ్వలేదు. అయినా నువ్వు సంతోషంగా ఎక్కువ యివ్వొచ్చు," అన్నాడు తండ్రి.

"నాన్నా, రేపు పొద్దుటే డి.డి. ద్వారా యీ డబ్బు ఆ కంపెనీకి పంపేస్తాను. మరో విషయం నాన్నా. ప్రస్తుతం నేను చేసే జాబ్ రిజైన్ చేసేస్తాను."

రామారావు కొడుకువైపు చూశాడు.

"ఒరేయి, రిజైన్ చేయడం ఎందుకురా? సెలవు పెట్టు. దుబాయి వెళ్ళి వుద్యోగంలో చేరు. అది నీకు నచ్చకపోతే వెనక్కి వచ్చేయొచ్చు. చేతిలోవున్న వుద్యోగంలో చేరొచ్చు."

"అలాగే చేస్తాను, నాన్నా!"

ఆనాటి రాత్రి వినాయకరావు నిద్రపోలేదు. మర్నాడు పొద్దుటే డి.డి. తీసుకుని అతడు బొంబాయి కంపెనీకి పంపించాడు. పాస్‌పోర్టు కోసం ప్రయత్నాలు సాగించాడు.

అనేక పనులు చేసి వినాయకరావు రాత్రి పదింటికి యింటికొచ్చాడు. తల్లి అతడికి ఎదురయ్యింది.

"నాన్న పడుకున్నాడా?"

ఆమె తలాడించింది.

"ఈ సంవత్సరంలో చెల్లి పెళ్ళి వైభవంగా జరుగుతుందమ్మా," అన్నాడతను.

తల్లి ఆనందంగా అతడి వైపు చూసింది.

8

కె.కె. కార్పొరేషన్ ఆఫీసులో ఏర్‌కండిషండ్ గదిలో షేక్ సులైమన్ అతడి కెదురుగా కూర్చున్నాడు. బయట హాల్లో మనోరమ, టైపిస్టు, నౌఖరు మాత్రం వున్నారు.

సులైమన్ నవ్వుతూ కొండలరావువైపు చూశాడు.

"మిస్టర్ కె.కె. రావు, యూ ఆర్ డూయింగ్

ఫైన్!"

"థాంక్స్, సార్," అన్నాడు కొండలరావు.

"ఈ కార్పొరేషన్ జయప్రదంగా సాగుతోంది. నేను రేపు దుబాయివెళుతున్నాను. ఫుల్ రిపోర్టు యివ్వండి."

కొండలరావు ఫైలు తెచ్చాడు. పెద్ద లిస్టును అతడి కిచ్చాడు.

"ఈ లిస్టులో వున్నవాళ్ళందర్నీ నేను సెలక్టు చేశాను. వాళ్ళకు వుత్తరాలు పంపాను," అన్నాడతను.

లిస్టులో 275 మంది పేర్లు వున్నాయి. వాటిని సులైమన్ పరీక్షగా చూశాడు.

"ఎంతమంది డిపాజిట్ కట్టారు?"

మరో లిస్టును కొండలరావు అతడికిచ్చాడు. అందులో 100 మంది పేర్లువున్నాయి.

"వాళ్ళు కట్టింది మొత్తం 10 లక్షలు. పత్రికల్లో ప్రకటనలకూ, ఆఫీసు ఖర్చులకూ, ప్లేను ఖర్చులు వగైరాలకు, స్టాఫ్ జీతాలకూ లక్షా యిరవై వేలు అయింది. తతిమ్మా డబ్బు బాంకిలో వుంది."

"తతిమా వాళ్ళు డిపాజిట్ కడ్తారనే నమ్మకం మీకుందా?" అడిగాడు సులైమన్.

"మరో 100 మంది కడ్తారని నా నమ్మకం."

"ఫైన్. ఎనభై వేలు మీరు బాంకిలో వుంచుకుని 8 లక్షలు డ్రా చేసి రేపు పొద్దుట నాకు రొక్కంగా యివ్వండి. అది నేను నాతో తీసుకు వెళ్తాను."

"అలాగే, సార్."

"మరో పదిహేను రోజుల్లో నేను దుబాయినుంచి తిరిగి వస్తాను. అప్పుడు మీ రిపోర్టు వింటాను."

"యస్సార్."

అతడు మరో లిస్టుతీసి యిచ్చాడు.

"వీళ్ళకు పాస్‌పోర్టులు లేవు. అప్లయి చేశారు. అవి తొందరగా వచ్చేటట్లు మనం చూడాలి" అన్నాడు కొండలరావు.

"ఈజీ జాబ్. అది నేను చూస్తాను" అన్నాడు సులైమన్.

సులైమన్ కుర్చీలోంచి లేచాడు.

అతడివైపు నవ్వుతూ చూశాడు.

"కీప్ కాష్ రెడీ బై టెన్. నేను వచ్చి తీసుకుంటాను."

"సిద్ధంగా వుంటుంది."

"మీరే స్వయంగా వెళ్ళి కాష్ తీసుకోండి. ఎవర్నీ పంపొద్దు."

"పెద్ద మొత్తాలు డ్రా చేయడానికి నేనే స్వయంగా వెళ్తాను" అన్నాడు కొండలరావు.

అతడితో కరచాలనం చేసి సులైమన్ వెళ్ళిపోయాడు.

మర్నాడు పదింటికి సులైమన్ ఆఫీసుకు వచ్చాడు. వినయంగా కొండలరావు అతడికి 8 లక్షలు రొక్కంగా అందజేశాడు.

"మిష్టర్ రావు, డిపోజిట్ కట్టినవాళ్ళ లిస్టు కాపీ కావాలి" అన్నాడు సులైమన్.

ఫైలులోంచి లిస్టు కాపీని కొండలరావు యిచ్చాడు. సులైమన్ నోట్ల కట్టలను తన లెదర్ బాగ్‌లో సర్దుకుని, లిస్టును లోపల పడేశాడు.

"మళ్ళా పత్రికల్లో పబ్లిసిటీ యివ్వాలని అనుకుంటున్నాను" అన్నాడు కొండలరావు.

"నాట్‌నౌ! నేను తిరిగొచ్చాక చెప్తాను. ఇంతవరకూ

మీరు సెలక్టు చేసిన వాళ్ళను గల్ఫ్ దేశాలకు పంపి, వాళ్ళు ఉద్యోగాల్లో చేరాక పబ్లిసిటీ ఇవ్వడం మంచిది" అన్నాడు సులైమన్.

"అదీ మంచిదే" అన్నాడు కొండలరావు.

"అర్జంటుగా మీతో మాట్లాడాలంటే యేం చెయ్యాలి?" అడిగాడు కొండలరావు.

"దుబాయికి ఫోన్ చేయొద్దు. టైమ్స్ ఆఫ్ ఇండియా దినపత్రికలో 'విజిట్ నీడెడ్' అని ప్రకటన యివ్వండి. నేను వెంటనే వస్తాను" అన్నాడు సులైమన్.

"అలాగే చేస్తాను" అన్నాడు కొండలరావు.

అతడితో కరచాలనం చేసి సులైమన్ తన బాగ్‌తో బయటకు వెళ్ళిపోయాడు.

9

రాణీ రిసీవర్ తీసి "హలో!" అంది.

"రామ్ ఫ్రమ్ ఢిల్లీ" అన్నాడతను.

"రామ్, ఎలా వున్నావు? నిన్ను చూసి రెండు నెలలు దాటింది!" అందామె.

"త్వరలో నీతో శాశ్వతంగా వుంటాను."

"ఎంత పోగు చేశావు?"

"ఇంకా ఏదీ చేతికి రాలేదు."

"ఢిల్లీలో ఏం చేస్తున్నావు?"

"ఇండియాకు రాజధాని ఢిల్లీగా! మంత్రులతో పనుండి యిక్కడికొచ్చాను."

"ఏం చేస్తున్నావో ఏమో అంతా నాకు అగమ్య గోచరంగా వుంది. నాన్నను నేను కన్విన్స్ చేసి మన పెళ్ళికి ఒప్పిస్తాను. పది లక్షలకోసం వేటాడ్డం మాని వెంటనే మద్రాసు వచ్చేయి" అందామె.

"ఓడిపోయి వెనక్కి రమ్మంటావా? నువ్వే ఆలోచించు. నేను నీకాబోయే భర్తను."

"నాన్న ఏమీ అనుకోడు! నాన్న దగ్గర కావలసినంత డబ్బుంది."

"రాణీ, నన్ను క్షమించు. డబ్బుతో త్వరలో వస్తాను. అది చూసి నువ్వు ఆనందిస్తావు" అన్నాడతను.

మరి కొంతసేపు మాట్లాడి రామ్ రిసీవర్ పెట్టేశాడు.

* * *

రెండు వారాలు దొర్లిపోయాయి.

టైమ్స్ ఆఫ్ ఇండియాలో యిచ్చిన ప్రకటన చూసి షేక్ సులైమన్ బొంబాయి వచ్చి, కొండలరావును కలుసుకున్నాడు.

కొండలరావు గాభరాగా వున్నాడు.

"రిపోర్టు ప్లీస్" అన్నాడు సులైమన్

"ఒక విషయం మీకు మొదట చెప్పాలి. మద్రాసులో పి. రామచంద్రన్ అనే వ్యక్తిని యింటర్వ్యూ చేసి సెలక్టు చేశాను. పదివేలు డిపాజిట్ కట్టమని అతడికి రాశాను. అతడు వచ్చి నన్ను కలుసుకున్నాడు."

"గో ఆన్!" అన్నాడు సులైమన్.

"అతడు ఒక సి.బి.ఐ. ఆఫీసరు. నాకు కార్డు కూడా చూపించాడు. ఒకరోజు నాలుగ్గంటలపాటు నా ప్రాణాలు తీశాడు. ఈ కంపెనీకి మినిస్ట్రీ ఆఫ్ లేబర్ నుంచి లైసెన్స్ లేదన్నాడు. పదివేలు డిపాజిట్ కట్టమనడం నేరం అన్నాడు. ఎంత కలక్టు అయిందన్నాడు. నాకు భయం వేసింది. మీరు వచ్చాక మీతో మాట్లాడమన్నాను. మళ్ళా వస్తానని అతను వెళ్ళిపోయాడు."

"డోంట్ వర్రీ! అతడి విషయం నేను చూసు

వుంటాను" అన్నాడు సులైమన్.

"నాకిప్పుడు ధైర్యంగా వుంది."

"ఎంతమంది డిపాజిట్ కట్టారు?"

"మరో నూరుమంది కట్టారు. బాంకిలో పది లక్షలు అలాగే వుంది."

"మిష్టర్ రావు. మీరు వెంటనే వెళ్ళి 8 లక్షలు డ్రా చేసి తీసుకు రండి" అన్నాడు సులైమన్.

కె.కె. రావు వెంటనే బయటకు పరుగెత్తాడు.

షేక్ సులైమన్ కొంచెం స్కాచ్ విస్కీ తాగి సిగరెట్ వెలిగించాడు.

కాస్సేపట్లో కొండలరావు తిరిగి వచ్చాడు. నోట్లకట్టలను అతడికిచ్చాడు. డబ్బును సులైమన్ తన బాగ్‌లో పెట్టుకున్నాడు. డిపాజిట్ కట్టిన వాళ్ళ లిస్టు తీసుకున్నాడు.

రెండు గ్లాసుల్లో అతడు విస్కీ పోసి సోడా కలిపాడు.

"మిస్టర్ కె.కె. రావు, డ్రింకిట్!" అన్నాడు.

ఇద్దరూ తాగుతూ కూర్చున్నారు.

సులైమన్ అతడివైపు సూటిగా చూశాడు.

"మిస్టర్ కె.కె. రావు, మీరు నాతో ఎంతకాలం పనిచేశారు?"

"ఆరు నెలలు, సార్."

"మీ బాంకి అకౌంటులో మొత్తం నాలుగు లక్షలు నేను వదిలిపెట్టాను. రైట్"

"మొదటి రెండూ, యిప్పుడు రెండూ నాలుగైంది, సార్."

"పి. రామచంద్రన్ మూలంగా మీరు కష్టాల్లో యిరుక్కోడం నా కిష్టంలేదు. అతడు డేంజరస్ మేన్.

బ్యాంకిలో వున్నదంతా తీసుకుని, స్టాఫ్‌కి జీతాలు ఇచ్చేసి, మీరు వెంటనే ఎక్కడికేనా పారిపొండి. మీ దగ్గరున్న డబ్బుతో, మారు పేరుతో సుఖంగా జీవించవచ్చు!"

గ్లాసులోని విస్కీని కొండలరావు అమాంతంగా తాగేశాడు.

"పారిపోక తప్పదా?"

"డబ్బుకోసం ఏదో కంపెనీ పెట్టి నాటకమాడం. ఈ కంపెనీ మీ పేరులో వుంది. పోలీసులు మిమ్మల్నే పట్టుకుంటారు. అందువలన ముందుగా పారిపోవడం మంచిది."

"ఐ రన్! వెంటనే పారిపోతాను," అన్నాడు కొండలరావు.

"రేపు యీ పాటికి యిక్కడ ఆఫీసు వుండకూడదు. అంతా రహస్యంగా జరగాలి," అన్నాడు సులైమన్.

"అలాగే చేస్తాను సార్," అన్నాడు కొండలరావు.

సులైమన్ అతడికి గుడ్‌బై చెప్పి బయటకు వెళ్ళిపోయాడు.

10

హాల్లో కొచ్చిన రామ్‌వైపు నాగేశ్వరరావు, అతడి కూతురు ఆశ్చర్యంగా చూశారు.

"నువ్వా!" అన్నాడు నాగేశ్వరరావు.

"రామ్," అంది రాణి.

అతడు లెదర్ బాగ్‌ను నాగేశ్వరరావు ముందు వుంచాడు.

"రెండేళ్ళ లోపల 10 లక్షలు సంపాదించి వచ్చి మీకు చూపిస్తానన్నాను. ఆరు నెలల్లోనే తిరిగి వచ్చాను. ఆ బాగ్‌లో 16 లక్షలు వుంది. చూసుకోండి!"

బాగ్‌లోని నోట్లకట్టలను నాగేశ్వరరావు లెక్కపెట్టి

చూశాడు. ఆశ్చర్యంతో అతడు రామ్‌వైపు తిరిగాడు.

"రామ్, నాకు సరైన అల్లుడివి నువ్వు!" అన్నాడు.

"మా పెళ్ళికి ముహూర్తం పెట్టించండి. ఈ పెళ్లి సమయంలో నాకు బహుమతిగా కొంత డబ్బివ్వాలి. అప్పుడే రాణీని పెళ్ళాడ్తాను!" అన్నాడు రామ్ నవ్వుతూ.

"ఎంత కావాలో చెప్పు!"

"నాలుగు లక్షలు!"

నాగేశ్వరరావు కూతురి వైపు చూశాడు.

"అమ్మాయి, ఇనప్పెట్టెలోంచి నాల్గు లక్షలు తీసి అతడికియ్యి," అన్నాడు నాగేశ్వరరావు.

"థాంక్స్, సార్," అన్నాడు రామ్.

"రామ్, థాంక్స్‌తో తృప్తిచెందను. నా ఆరోగ్యం బాగాలేదు. ఇటుపైన నువ్వూ, రాణీ నా కంపెనీలను నడపాలి. ఆ బాధ్యత మీదే!" అన్నాడు నాగేశ్వర రావు.

"పెద్ద బరువు నాకిస్తున్నారు!" అన్నాడు రామ్.

నాగేశ్వరరావు నవ్వుతూ అతడివైపు చూశాడు.

"ఆరు నెలల్లో 16 లక్షలు గడించిన వ్యక్తి చేతుల్లో నా కంపెనీలు బాగా అభివృద్ధి చెందుతాయనే విశ్వాసం నాకుంది," అన్నాడతను.

"ఆ నమ్మకం వున్నందుకు సంతోషం," అని రామ్ రాణీ వైపు నడిచాడు.

"ఈ బాగ్ నీది," అన్నాడు నాగేశ్వరరావు.

లెదర్‌బాగ్ తీసుకొని రామ్ ఆమెతో మేడమీదున్న పడగ్గదిలోకి వెళ్ళాడు.

రాణీ అతడిని ఆప్యాయంగా కౌగలించుకుంది.

"రామ్, యింతడబ్బు ఎలా సంపాదించావు?" అడిగిందామె.

"షేక్ సులేమన్ పేరుతో యీ డబ్బు పోగు చేశాను. ఇది పోగు చేయడానికి నాకు నాలుగు లక్షలు ఖర్చయింది. నువ్వు 4 లక్షలు యిస్తే నా దగ్గర ఇరవై లక్షలు వుంటుంది. ఈ యిరవై లక్షలూ డిపాజిట్లు కట్టిన వాళ్ళకు వెంటనే రేపు వాపసు చెయ్యాలి! గల్ఫ్ దేశాల్లో పెద్ద వుద్యోగాలు ఆశించి వాళ్ళు యీ డబ్బు నాకిచ్చారు. వాళ్ళు నష్టపోకుండా చూసే బాధ్యత నాది," అన్నాడు రామ్.

"రేపే వాళ్ళకు పంపేద్దాం!" అంది రాణీ.

—:అ యి పో యి ం ది:—